

Ana Gaber

Genoefkin advent

Ilustrirala Ana Gaber

Ana Gaber

Genoefkin advent

Ilustrirala

Ana Gaber

Založila

REALKA, Jasna Colnerič, s. p.

Lastine 2e, 3250 Rogaška Slatina

Leto izdaje

2026

Noben del tega dela ne sme biti reproduciran, shranjen ali prepisan v katerikoli obliki oz. na katerikoli način, bodisi elektronsko ali mehansko s fotokopiranjem, snemanjem ali kako drugače brez predhodnega dovoljenja podjetja REALKA.

Katalogni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI](#)-ID **266046723**

ISBN 978-961-97318-0-2 (PDF)

Zima je tiho legla na ljubko
vas. Snežinke so plesale,
lučke so mežikale,
vsak pa je hitel k svojim
opraviom.

Genoefka je stala pred
hiško in poslušala šepet
snega.

Nekaj v njej je reklo, da bo
letošnji december
drugačen.

Toplejši.

Čarobnejši.

Genoefka je stopila iz hiške, da bi zajela svež hladni zrak.

In tam, na belem snegu pred njenimi nogami, je ležalo pismo.

Majhno, skrivnostno, z rdečim voskom zapečaten.

Brez imena. Brez pošiljatelja. *Le zanjo.*

*»Le od koga si
prišlo?« je
zašepetala, ko
je previdno
prinesla pismo v
toplo hiško.*

Njene peruti so rahlo
zadrhtele –
to ni bilo
običajno jutro.

S sedeža ob oknu je
z nežnim
»plop« odtisnila
rdeči vosek
in odprla ovojnico.

Genoefka je globoko vdihnila in s konico peruti razprla listek. Na njem je pisalo:

»Draga Genoefka,
naj bo advent topel in svetel. Danes
naredi nekaj preprostega:
podari nasmeh in nekomu ogrej dan.«

*Genoefkin kljunček se je rahlo
privihal v nasmeh.
Čutila je, da se je pravkar začelo
nekaj čarobnega.*

Na poti skozi vas je opazila sivo kokoško, ki je tiho sedela pred svojo hiško in se stiskala v mrzlo jutro.

Genoefka je upočasnila korak. Srce jo je nežno pocukalo, kakor da bi ji reklo:
»Zdaj. Tukaj.«

Zbrala je pogum, dvignila pogled in ji s toplim glasom zaželela:
»Lepo jutro, draga soseda.«

*Soseda je presenečeno
dvignila pogled.*

*Njene oči so se
zasvetile,
kakor da bi nekdo
prižgal drobno lučko v
temi.*

*»Hvala, Genoefka,« je
zašepetala. »Ta
pozdrav sem danes res
potrebovala.«*

*In za trenutek
se je zdelo,
kot bi se mraz okoli
njiju malce omehčal.*

Naslednje jutro je bilo tiho
in belo.

Pred vrati jo je čakalo
novo pismo,
zaprto in skrivnostno.

Genoefka ga je odprla in
prebrala:

»Draga Genoefka, danes
podari toplino. Poišči
nekoga, ki ga zebe
in mu podari kos
oblačila,
ki bo grel še bolj kot sonce
na snegu.«

Genoefka je pokimala.
Tale naloga bo pogrela
dan.

Hodila je po snežni poti,
med hiškami v vasi.
Cel dan je premišljevala in
opazovala okolico.

Ko se je zvečerilo, je opazila
drobnega zajčka, ki se je
tresel od mraza. *Njene oči
so se omehčale.*

Tiho mu je ovila svoj šal okoli
vratu. Zajček je pomežiknil, z
noskom povohal puhasti rob
in prvič tisti dan se je
nasmehnil.

*Toplina, ki jo je podarila, se
je vrnila naravnost v njeno
srce.*

Naslednje jutro je snežinke nosilo
kot bela peresca,
Genoefka pa je že od daleč videla
novo pismo na pragu. Odprla
ga je in prebrala:

»Draga Genoefka, danes
podari čas. Prisedi k
nekomu, ki je sam, poslušaj
njegov glas in mu podari
nekaj trenutkov, ki jih ne
moreš zaviti v papir — a jih
čuti srce.«

Genoefka je nežno stisnila pismo. Čas
je bil darilo, ki ga ni težko dati, a ga vsi
prevečkrat pozabimo.

Potrkala na vrata stare hiške,
kjer je prebival njen
osamljeni prijatelj – mucek
Mijavko.

*Povabil je notri, jima
nalil topel čaj
in skupaj sta si delila sladke
piškotke.*

Mucek ji je z drhtečim
glasom pripovedoval
o dolgih večerih, ko nima
nikogar,
ki bi ga poslušal. Genoefka
pa je sedela mirno,
z odprtim srcem,
in mu podarila to, kar je
tiste dni najbolj štelo – svoj
čas.

Tako je mineval december.

Vsako jutro jo je čakalo novo
pismo
in z njim nova, drobna dobra
naloga.

Genoefka jih je brala z iskrico v
očeh
in vsak dan naredila nekaj
prijaznega –
za gozd, za vas, za prijatelje.

En dan je
delila
svojo
večerjo z
malo
miško ...

Drugi dan je
stari sraki
pomagala
prinesti
drva
za
kamin.

Prehlajenemu
bobru je obesila
praznične lučke,
da mu je
zasijala
cela koča.

Majhnemu
ježku je
popravila
potko,
da je varno
prišel domov.

22. dan je
Genoefka
dobila
navodilo, naj
naredi snežno
srce pred
hiško tistega,
ki je osamljen.

23. dan
je v pismu
pisalo naj
obišče
malo sovico in ji
prebere zgodbo
za lahko noč.

Dnevi so hitro tekli in vsak je s seboj prinesel novo dobro delo.
V vasi je bilo vse več topline — kot bi Genoefkina prijaznost prižigala lučke v vsakem srcu.

Ko je prišel 24. december, je pred njenimi vrati ležalo posebno bleščeče pismo.
Genoefka ga je previdno odprla.

»Draga Genoefka,« je pisalo, »danes te čaka najlepša naloga. Tvoja pesem zna ogreti še tako hladno srce, zato pripravi božični koncert za celo vas.«

Presenečeno je obstala, potem pa se je počasi nasmehnila.

To bo *najčarobnejši dan* v vsem adventu.

Ko je večer objel vas, so se na trgu zbrali vsi vaščani. V zraku je bilo čutiti pričakovanje — nekaj čarobnega je prihajalo.

Na oder je stopila Genoefka.
*Malo jo je stiskalo pri srcu,
a ko je zagledala prijazne
obrazе, se je nežno nasmehnila.*

Globoko je vdihnila in
zapela.

Njena pesem je bila topla kot
odeja in mehka kot puh. Zašla
je v vsako okno,
vsako hiško in
vsako srce.

Tisto noč je v vasi zavladal mir
in hvaležnost.
In vsi so vedeli: "Najlepše
je, ko smo skupaj."

Na božično jutro je na pragu
našla majhen paketek – darilo
presenečenja.

V njem je bilo
bleščeče ogledalo in listek:

**»Vsa čarobnost, ki si jo delila, žari
v tebi.**

Ti si osrečila naš advent.»

Genoefka se je zazrla v svoj odsev
in
v njem našla vse nasmeh,
toplino in dobroto
zadnjih štiriindvajset dni.

Tisti trenutek je vedela —
ona je čudež tega adventa.

**Čarobnost pa ne pride zavita v
papir.**

**Živi v drobnih stvareh — v
prijazni misli, mehkem
objemu,
topli skodelici čaja
in drobtinici časa,
ki jo podarimo drug drugemu.**

**Ko se srce odpre, se svet zasveti,
ljubezen pa raste, ker jo
delimo.**

**In najlepši trenutki?
Tisti, ki jih preživimo skupaj. ***